

De IVY Lessen

De IVY Lessen
IVY Lessen # 1

Suzy K Quinn

De IVY lessen

IVY Lessen serie # 1

Copyright © 2025 Suzy K Quinn

Originele titel The Ivy Lessons; forbidden romance books

Vertaling: Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy K Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403784670

NUR 343

All rights reserved.

VOORWOORD

Joepie!

Je hebt mijn boek opgepakt. Wat in ieder geval betekent dat de cover goed is...

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Ik voel me elke dag weer nederig door dit feit.

Ik kan je niet genoeg bedanken.

Ik ben een praatgraag type en ik vind het heerlijk om met lezers te praten. Als je me vragen wilt stellen over de boeken of wilt kletsen over wat dan ook, neem dan contact met me op:

E-mail: suzyquinn@devoted-ebooks.com

Facebook.com/suzyquinn (Je kunt me een vriendschapsverzoek sturen. Ik hou van vrienden).

Twitter: [@suzyquinn](https://twitter.com/suzyquinn)

Ik heb ook een **website**: www.suzyquinn.com

Veel leesplezier,

Suzy Xxx

1

Ivy, oftewel Klimop: Een winterharde klimplant met groenblijvende bladeren en zwarte, besachtige vruchten die gebouwen zowel kunnen beschadigen als beschermen tegen weersinvloeden.

Je bent geaccepteerd ...

Ik staar naar de brief en kan niet geloven wat ik zie. De woorden *Ivy College* schitteren in goud bovenaan de pagina.

... om Creatief Theater te studeren aan het Ivy College in Londen.

De mok thee in mijn hand trilt en ik voel een grote, domme glimlach op mijn gezicht.

Ik kan het niet geloven. Ik kan het absoluut niet geloven. Duizenden jonge acteurs hebben dit jaar auditie gedaan voor Ivy College. Ik had geen moment gedacht dat ik er door zou komen.

Ik kijk nog eens naar de brief, niet helemaal zeker of hij wel echt is, en denk terug aan de dag dat ik auditie deed voor Ivy College.

Het was een bijzonder warme ochtend geweest en de Londense metro's waren een plakkerige bende van mensen, waterflessen en blikjes frisdrank.

Ik was maar één keer eerder in Londen geweest, om mijn beste vriendin Jen te helpen een speciaal paar schoenen te vinden voor een bruiloft, en die dag waren we niet verder gekomen dan Oxford Street.

Ik had nog nooit de paniek, agressie en hitte van het hoogseizoen, de zomerspits, meegemaakt en ik voelde me net een poppetje dat heen en weer werd geslingerd.

Ik was verdwaald bij het vinden van het college en toen ik mensen om hulp vroeg, hadden de meesten het te druk om te stoppen.

Uiteindelijk bood een man met een witte baard en een ‘geschoren’ accent aan om me de weg te wijzen. Hij leidde me van de hoofdweg en langs mooie herenhuisen naar enkele hectaren groen terrein omringd door dennenbomen en zwarte hekken.

Op het terrein zag ik gebouwen van rode baksteen bedekt met echte klimop (Ivy), zilver en groen. De gebouwen werden omringd door groen gras en bos.

‘Ik hou van klimop,’ had ik tegen de man gezegd. ‘Het is een van mijn favoriete planten.’

‘Geniet ervan zolang het duurt,’ had de man gezegd. ‘Dit college is eigendom van een Hollywoodacteur. Het zal slechts een kwestie van tijd zijn voordat hij de hele plek afbreekt en verandert in glas en beton.’

‘Heb je het over Marc Blackwell?’ vroeg ik.

De man had geknikt. ‘Ik heb alleen maar slechte dingen over hem gehoord. Buitengewoon arrogant, blijkbaar. Een erg koude man.’

‘Dat heb ik ook gehoord,’ had ik gezegd. ‘Maar ik denk dat hij alle redenen heeft om arrogant te zijn. Hij is niet veel ouder dan ik, maar hij heeft zoveel bereikt. Twee Oscars gewonnen, dit college opgericht.’

De man had me toen aangekeken, zich misschien afvragend wat iemand in een verschoten T-shirt en spijkerbroek met de universiteit te maken had.

‘Ik solliciteer hier naar een plek,’ had ik uitgelegd. ‘Die krijg ik niet. Nog in geen miljoen jaar. Ik ben alleen gekomen omdat mijn universiteitsleraar zei dat de auditie een goede ervaring zou zijn. En het is leuk om het college te zien. Het is prachtig. Er zijn zoveel bomen. Je zou kunnen verdwalen tussen die bomen.’

Ik herinner me dat de met rode bakstenen en klimop bedekte gebouwen dicht tegen elkaar aan stonden, alsof ze zich warm probeerden te houden. Ze zagen eruit als kinderen die verdwaald waren in een bos.

‘Nou. Veel succes.’ De man had me toen verlaten en ik had verwonderd naar de universiteit gestaard. De gebouwen hadden allemaal torentjes, balkonnetjes en boogramen als iets uit een

sprookje. Het kasteel van een prinses. Maar ik vond de bomen mooier dan de gebouwen. Een beetje wilde natuur in het centrum van Londen.

Ik had lang gestaard, voordat ik het smeedijzeren hek openduwde en het terrein opliep. Ik voelde me zo klein en gewoon in zo'n grootse omgeving, maar ik was niet nerveus. Ik had tenslotte niets te verliezen en zou ervaring op te doen. Ik had geen idee dat ik Marc Blackwell zelf zou ontmoeten op de auditie.

2

Op de een of andere manier vond ik de auditiezaal tussen de kronkelende paden, bakstenen bogen en gangen.

Toen ik de zaal binnenliep, zag ik twee mensen achter een lang bureau zitten.

De dame links herkende ik als Denise Crompton, een actrice die beroemd is om haar rollen in musicals. Ze glimlachte naar me, haar ogen fonkelden.

Toen ik zag wie er rechts zat, struikelde ik bijna over mijn voeten. Daar, *echt* genoeg om aan te raken, zat Marc Blackwell. Ik had hem natuurlijk vaak in films gezien. Maar dit was de eerste keer dat ik zo'n beroemd iemand in het echt zag.

Zijn lichtbruine haar zag er zachter en schoner uit dan in de films, maar zijn blauwe ogen waren net zo intens onder zijn dikke, bruine wenkbrauwen. Hij droeg een zwart T-shirt en ik herinner me hoe mager en gespierd hij eruitzag. Ik had ergens gelezen dat hij in zijn nieuwste film een drugsverslaafde speelde en ik vermoedde dat hij had moeten afvallen.

Zijn wangen, die van nature al hoekig waren, waren een beetje hol en er zaten grijze vegen onder zijn ogen. Zijn huid zag er zoals gewoonlijk erg wit uit en hij was knap, op die koude, scherpe manier die hem de perfecte keuze maakte voor al die kunstzinnige films waarvoor hij prijzen won. Zijn slankheid en de rondingen van zijn spieren maakten hem op de een of andere manier eleganter en een beetje gevaarlijker.

Hij droeg een zwart overhemd en ondanks de warme dag was het kraakschoon en hing het perfect om zijn lange, slanke lichaam.

Ik stond daar maar als een idioot en staarde Marc een hele tijd aan. In het echt was hij fascinerend. Gewoonweg fascinerend.

Mijn blik viel op zijn lippen, die een scherpe rode kleur hadden en er een beetje geamuseerd uitzagen.

Ondanks zijn knapheid vertelde de harde blik in zijn blauwe ogen me dat hij geen onzin pikte en dat hij tot nu toe niet onder de indruk was.

Denise glimlachte weer naar me, maar Marc's gezicht bleef ernstig. Hij verspilde geen tijd met beleefdheden.

'Dit is Denise Crompton,' zei Marc terwijl hij naar links gebaarde. Zijn stem was diep en elk woord werd duidelijk uitgesproken. Met precisie. Hij had de randjes van een Engels accent, wat me verbaasde omdat ik had gehoord dat hij in LA was opgegroeid. 'Ze geeft les in zang, muziek en dans.' Marc vouwde zijn lange vingers samen. 'En als je een beetje verstand hebt, weet je wie ik ben. Ik ben eigenaar van het college en bied studenten drie colleges per week aan. En jij bent?'

'Sophia Rose,' zei ik, terwijl ik mijn keel dicht voelde knijpen. Hoe ik ook probeerde, ik kon me niet losrukken van zijn ogen. Ze waren als een flikkerende kaars in een donkere kamer. Ik kon nergens anders naar kijken. Hij beantwoordde mijn blik en leunde voorover op zijn ellebogen.

'Wel, Miss Rose,' zei hij, een glimlach op zijn gebogen lippen. 'Leuk dat je je vandaag voor ons hebt aangekleed.'

Ik keek omlaag naar mijn witte T-shirt en spijkerbroek.

'Mijn universitair docent zei dat ik casual moest gaan voor audities,' zei ik. 'Anders lijkt het alsof je te hard je best doet.'

Marc trok een wenkbrauw op. 'Heeft hij dat inderdaad gedaan?'

'Zij.'

De glimlach bereikte bijna Marc's ogen. 'Corrigeert u mij, Miss Rose?'

'Ik -'

'Eens kijken wat je kunt. Wat ga je doen?'

'Lady Macbeth.'

'Ah.' Marc leunde achterover in zijn stoel en tikte met een balpen op zijn notitieblok. 'De boze dame van Shakespeare.'

'Oh, nee.' Ik voelde mezelf rechtop staan. 'Ze is niet slecht.'

‘Corrigeer je me weer?’

‘Maar dat is ze niet.’ Ik hield vol. ‘Ik geloof niet dat iemand helemaal slecht is. Zelfs slechte personages hebben iets positiefs in zich. Je moet er gewoon naar zoeken. Als ik het goede in een personage niet zie, kan ik haar niet spelen.’

Marc’s blik was op dat moment zo intens dat ik eerlijk gezegd dacht dat het me uit balans zou brengen. Zijn blauwe ogen werden donkerder en zijn wenkbrauwen strekten zich in een rechte lijn.

Ik merkte dat ik mijn voeten verder uit elkaar zette en mijn schoenen piepten op de parketvloer. We starden elkaar een hele tijd aan. Toen leunde Marc achterover en draaide zijn pen rond zijn lange vingers.

‘Nou, Miss Rose. Zoals ik al zei. Laten we eens kijken wat je kunt. Klaar?’

‘Ja.’ Ik gaf een stom knikje, ontspande mijn vingers en haalde diep adem.

Ik speelde de scène waarin Lady Macbeth bloed aan haar handen heeft. Ik las voor uit een script dat ik zelf had aangepast en legde al mijn passie en geest in de voorstelling. Ik voelde het licht en het donker van het personage, haar honger naar macht, maar ook haar wroeging en waanzin.

Ik keek niet naar Marc, maar soms zag ik hem vanuit mijn ooghoeken zijn wenkbrauw optrekken en de holttes in zijn wangen rimpelen.

Toen ik klaar was, klapte Denise hartelijk. Marc keek naar me, met een star gezicht, en ik dacht dat ik veel meer moest doen om indruk te maken op een Oscar winnende Hollywoodster.

Ik schuifelde naar de deur. ‘Bedankt voor uw tijd.’

‘Miss Rose,’ blafte Marc.

Mijn hand bleef op de deurklink rusten.

‘Licht en donker, is dat wat je gelooft? Het goede in iedereen?’

‘Ja.’

Hij hield zijn pen zo stevig vast dat zijn knokkels wit werden. Ik zag zijn kaak verharden en vroeg me af of ik hem van streek had gemaakt. Toen liet hij zijn pen op zijn notitieblok rusten. ‘Bedankt voor je optreden. Ik heb er erg van genoten.’

3

Ik denk aan die woorden terwijl ik naar mijn toelatingsbrief staar. *Ik heb er erg van genoten.* Hij zal het wel gemeend hebben.

Ik pak mijn Blackberry en zoek Jen's nummer. Het is zonnig in papa's tuin en ik laat het scherm zakken terwijl ik druk om verbinding te maken. Jen is mijn beste vriendin en ze staat altijd bovenaan mijn lijst recent gebelde mensen.

'Jen. Ik ben het, Soph.'

'Wat is er gebeurd? Gaat het wel goed met je? Je stem klinkt raar - waar ben je?'

Ik lach. Ze kent me zo goed. 'Het is oké. Niets ergs. Tenminste, nog niet. Ik ben gewoon bij papa thuis, even pauze nemen van het schoonmaken.'

'Je bent *elk* weekend bezig met het schoonmaken van hun huisje -'

'Ik weet het, Jen, maar ze hebben mijn hulp nodig.' Sinds papa een baby heeft met zijn nieuwe vriendin, Genoveva, is het een chaos in hun huis. Ik woonde daar voordat ik naar de universiteit ging, maar nu bezoek ik ze alleen in het weekend.

Ik haal diep adem. 'Maar ... Ik ben aangenomen op een postdoctorale opleiding. Een hele goede. Een college in Londen.'

'Geaccepteerd? Aan een college? Ik dacht dat je klaar was met opleidingen en zo.'

'Het is postdoctoraal. En het is echt een goed college.'

'Welk college is het?'

'Ivy College. Londen.'

'Mijn God. Dat meen je niet!' gilt Jen door de telefoon. 'Het Marc Blackwell college? Je houdt me voor de gek. Je vertelde me dat die cursus duizenden aanmeldingen had. Duizenden en

duizenden. Je zei dat je het nooit zou krijgen. Je zei dat Marc je auditie niet goed vond.’

‘Ik weet het. Maar ik denk dat hij dat toch wel deed.’

‘Ik kan het niet geloven, Soph. Ik zei dat je goed was. Heb ik dat niet gezegd?’

‘Bedankt Jen.’

‘Marc Blackwell,’ schreeuwt Jen. ‘Hij zal je lesgeven. Je gaat in zijn college *wonen*.’

Ik sloeg een hand voor mijn mond om een nerveuze lach te onderdrukken. ‘Gek, hè? Ik bedoel, ik kan het bijna niet geloven.’

‘Wacht even.’

Ik hoor bladzijden ritselen.

‘Ik heb Heat magazine hier,’ zegt Jen. ‘Er staat een artikel over hem in. Hier staat het. Iets over dat hij geld heeft toegezegd om een afbrokkelende oude kerk in Londen te redden. Er is een foto van hem. Hij is *knop*. Niet echt het universitaire docent type. Ik bedoel, hij is - wat - zevenentwintig?’

‘Marc Blackwell acteert al van kinds af aan,’ zeg ik. ‘Hij heeft in meer films gespeeld dan de meeste veertigers.’

‘Oh mijn God, Soph, hij is *zo* sexy. Die ogen... dat lichaam... er is iets dodelijks aan hem. Misschien zijn het al die gruiszige, Martial Arts films die hij doet. Hij zal *jou lesgeven*. Tegen je *praten*.’

‘Mits ik de plek accepteer,’ zeg ik. ‘Ik heb hem al ontmoet, weet je nog? Hij is nogal koud. Niet bepaald verzorgend en ondersteunend. Misschien is het niet de juiste cursus voor mij.’

‘Heb je het je vader al verteld?’

Ik bijt op mijn duimnagel. ‘Nee. Ik bedoel, er valt nu toch niets te vertellen? Ik heb nog niet eens besloten of ik het ga accepteren.’

‘Neem je me nou in de maling? Oké, ik weet genoeg.’ De telefoon valt dood. Ik weet wat dat betekent. Jen rijdt hierheen in haar nieuwe Mini.

Jen en ik zijn al vriendinnen sinds de basisschool, maar we komen uit totaal verschillende werelden. Haar vader werkt voor een advocatenkantoor in de stad en haar moeder blijft thuis om

kleren te strijken, schoon te maken en er in het algemeen voor te zorgen dat Jen en haar vader toonbaar zijn.

Mijn wereld is veel chaotischer. Toen ik zeven was, overleed mijn moeder en werd ik opgevoed door mijn vader. Mijn vader is fantastisch, maar hij werkt op rare uren als taxichauffeur, dus soms zie ik hem dagenlang niet. Ik deed mijn best om voor het huis te zorgen toen we nog samenwoonden, maar mijn vader is iemand die dingen rommelig maakt door er alleen maar naar te kijken, dus het was altijd een strijd. Ik was het kind dat op school kwam in een verfrommeld shirt met mouwen die een centimeter te kort waren.

Een paar jaar geleden kreeg mijn vader een relatie met Geneveva - een vrouw die Jen mijn boze stiefmoeder noemt. Ik zie Geneveva niet op die manier. Ze is geen slecht mens, ze wil alleen mijn vader met niemand delen of eraan herinnerd worden dat hij een leven had voordat zij kwam.

Toen ze een relatie kregen, trok Geneveva in ons huisje in. Het ging een tijdje goed, maar toen werd Geneveva zwanger en bood ik aan om in het bijgebouw ernaast te gaan wonen zodat ze meer ruimte hadden. Ik won een plaats aan een Schotse universiteit, maar het was zo duidelijk dat ze mijn hulp nodig hadden dat ik koos voor een universiteit in een nabijgelegen stad.

Het bijgebouw is een beetje ruig en achterstallig, maar het betekent dat ik dichtbij genoeg ben om te helpen, en papa liet me er gratis wonen terwijl ik studeerde.

Ik kijk naar het huisje. Ik weet wat papa zal zeggen als ik hem vertel over Ivy College. Volg je hart, volg je dromen. Maar ik weet ook dat hij en Geneveva het moeilijk zullen krijgen zonder mijn hulp.

Ik hoor buiten gekrijs en het gekraak van grind vertelt me dat Jen's Mini net onze oprit is opgereden. Ik pak de acceptatiebrief en ren, zwaaiend naar haar, naar de voorkant van het huis.

4

‘Soph!’ Jen zwaait terug. Ze ziet er geweldig uit, zoals altijd. Lang, blond haar dat zo recht als een liniaal op haar rug ligt. Designer jeans. Enorme groene ogen omlijnd met kohl, en schattige mollige wangen als van een eekhoorn. Ze is kort en rond, met een enorme boezem - precies het tegenovergestelde van mij, met mijn slanke armen en benen, golvend bruin haar en bijna B-cup.

‘Je accepteert die cursus,’ zegt ze, terwijl ze over het grind naar me toe hobbelt.

‘Stil!’ Ik zwaai met mijn handen naar haar. Mijn vader, Geneveva en mijn broertje Samuel zitten allemaal in het huisje. Ik zie papa en Geneveva door het raam van de woonkamer en ik denk dat ze misschien ruzie hebben, want Geneveva’s handen vliegen in het rond.

Jen pakt mijn arm en trekt me mee naar het bijgebouw, dat meters van het huisje vandaan ligt. Het is een éénkamerappartement. Keuken, slaapkamer en woongedeelte allemaal in dezelfde ruimte, maar het is oké. Het heeft alles wat ik nodig heb, en zolang ik het netjes houd, vind ik het gebrek aan ruimte niet erg.

We gaan naar binnen en Jen slaat de deur achter ons dicht.

‘Hoe kun je deze plek leuk vinden?’ Ze gaat naar de ketel. ‘Die vrouw heeft je huis van je gestolen.’

‘Ze houdt papa gelukkig,’ zeg ik terwijl ik een spinnenweb wegveeg van een ingelijste foto van mijn moeder die op de vensterbank staat. Mama glimlacht naar me vanaf de foto. Ze was in onze tuin toen die foto werd genomen - de zon scheen op haar lange, zwarte haar. ‘Hoe dan ook, ik vind de aanbouw mooi. Het is helemaal van mij.’

‘Is dit je toelatingsbrief?’ vraagt Jen, terwijl ze het witte papier uit mijn hand neemt.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik heb het nog steeds niet goed gelezen. Ik ben in shock. Ik weet het niet, Jen. Ik weet niet hoe papa en Genoveva het zonder mij moeten redden. Londen is ver weg.’

Jen zwaait met haar hand naar me terwijl ze de brief doorneemt. ‘Londen is een half uur met de bus, dan nog een uur met de trein. Je kan elk weekend terugkomen als het nodig is. Luister - je bent mijn beste vriendin. Ik laat je deze kans niet aan je voorbij laten gaan. Dat doe ik gewoon niet.’

‘Alleen omdat een arrogante Hollywoodster de cursus geeft?’

‘Hij is niet zomaar een Hollywoodster,’ zegt Jen. ‘Je zei het zelf al, hij is een geweldige acteur.’

‘Met een verbazingwekkend koude reputatie,’ zeg ik.

‘Oké, misschien komt hij een beetje arrogant over,’ zegt Jen. ‘Blijkbaar *leest* hij niet eens een script, tenzij het exclusief aan hem wordt gegeven. Hij beschouwt het als een belediging als er zelfs maar een andere acteur *in aanmerking komt* voor een rol waarvoor hij in aanmerking komt.’

Ik slik. ‘En dit is een man die me misschien les gaat geven? Denk je echt dat dat een goed idee is? Je weet dat ik gevoelig kan zijn.’

Jen haalt haar schouders op. ‘Het wordt tijd dat je eens wat harder wordt. Misschien is hij precies wat je nodig hebt. Hoe dan ook, misschien zijn alle roddels niet meer dan dat. Roddels. Iedereen die zo succesvol is als Marc krijgt klappen van de pers. Dat is wat ze doen. Je kunt deze kans niet voorbij laten gaan, Sophia - je bent een *geweldige* actrice.’

Ik zucht. ‘Jen, je bent bevooroordeeld.’

‘Hallo!’ Jen zwaait met de brief. ‘Blijkbaar zijn Marc Blackwell en iedereen op het Ivy College het met me eens.’

‘Ze hebben één auditie gezien,’ zeg ik. ‘Een auditie waarbij ik niet zenuwachtig was omdat ik geen moment dacht dat ik aangenomen zou worden. Ze kennen me niet echt. Als ze me wel kennen, denken ze misschien dat ze een fout hebben gemaakt. Hoe dan ook. Er zijn praktische dingen. Hoe kan ik het me

veroorloven? Papa heeft nu geen geld. Hij heeft het te druk met de zorg voor Genoveva en Samuel. Hij laat me al gratis in dit gebouw logeren - ik kan hem niet nog meer vragen.'

Jen zegt niets. Ze scant de brief nog steeds. Dan legt ze het papier neer.

'Wat is er?' vraag ik.

'Zei je net iets over geld?' vraagt Jen.

'Bied niet aan om me iets te lenen. Je weet dat ik het niet aanneem.'

'Dat was ik niet van plan.'

'Goed.'

'Dat was ik niet van plan, want jouw plek is volledig gefinancierd. Kijk maar. Dat staat hier. Ze betalen voor alles.'

'Wat?' Ik pak de brief. 'Maar... hoe dan? Ik heb me niet aangemeld voor beurzen of iets dergelijks.'

'Dat hoeft niet,' zegt Jen. 'Kijk hier eens naar.' Ze wijst naar een alinea. 'Je plek wordt volledig gefinancierd, wat betekent dat accommodatie en eten worden betaald, en ze geven je een toelage voor levensonderhoud en een voorbereidingsbudget.'

'Ik kan het niet geloven.' Ik lees de alinea steeds opnieuw. Ik heb het gevoel dat ik flauw ga vallen. 'Volledig gefinancierd?'

'Dus, Geef me nu één goede reden waarom je het niet kan accepteren.' Jen pakt de brief weer op en gaat verder met lezen. Ze slaat de bladzijde om en leest helemaal tot het einde, haar ogen gaan heen en weer. 'Soph, waar is de envelop?'

Ik haal mijn schouders op. 'In de tuin denk ik. Waarom?'

'Dan kunnen we die maar beter gaan halen.' Ze haast zich naar buiten en ik volg haar langs de afbrokkelende muren van het huisje, naar het gazon, de bloemen, bomen en groenten van papa's tuin. Ik zeg papa's tuin, maar eerlijk gezegd was het mama's tuin en nu is het de mijne omdat ik de enige ben die ervoor zorgt. Niet dat het een karwei is - ik hou van dingen kweken. Ik zou hier de hele dag zijn als ik de keuze had.

Jen pakt de bruine envelop van de tuintafel. 'Dit ga je niet geloven. Stop met aan je haar te frunniken. Er is niets om zenuwachtig over te zijn.'

Ik laat mijn hand zakken. Mijn haar is steil aan de bovenkant, maar golft aan de onderkant, dus ik draai altijd aan de punten om ze recht te krijgen - vooral als ik nerveus ben. Door mijn haar zie ik er belachelijk jong uit, als een klein meisje met pijpenkrullen, maar Jen zegt altijd dat ze jaloers is op mijn golvende Kate Moss-haar. Ik heb altijd liever haar steile, blonde haar.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Een volledig gefinancierde plaats betekent dat je huisvesting, eten en levensonderhoud allemaal worden betaald,’ zegt Jen. ‘En ze kopen ook al je boeken voor je. Maar dat is nog niet alles. Ze geven je een eenmalige betaling. Voor kleding en benodigdheden voor het college.’ Ze pakt de envelop en voelt erin. Triomfantelijk haalt ze er een cheque uit.

‘Oh mijn hemel.’ Ik pak de cheque aan en kijk naar het bedrag. Het is meer geld dan ik ooit in mijn leven heb gehad. Ik sla mijn hand voor mijn mond.

‘Weet je wat dit betekent?’ vraagt Jen.

‘Wat?’ vraag ik.

‘Het betekent,’ zegt Jen, ‘dat we gaan shoppen.’

5

Meestal is winkelen met Jen een gemengd genoeg. Ze is heel leuk, laat me altijd dingen proberen die ik alleen nooit zou durven, en ze heeft een eindeloos geduld. Maar ze heeft ook een eindeloze creditcard, terwijl ik altijd heb moeten overleven met het minimumloon van een van mijn vele parttime baantjes.

Meestal kan ik me alleen praktische dingen veroorloven, zoals truien en jeans, en maar één artikel per maand, als ik geluk heb. Maar vandaag kan ik kopen wat ik wil. Geen prijskaartjes controleren. Niet naar de goedkoopste winkels. Het voelt geweldig en vreemd tegelijk.

We rijden de parkeerplaats van het winkelcentrum op en Jen plakt een parkeerkaartje achter de voorruit van de auto.

‘Dit wordt fantastisch,’ zegt ze. ‘Ik heb zoveel dingen gezien die bij je zouden passen voor de herfst.’

We nemen de lift naar de eerste verdieping - een verdieping die ik meestal vermijd, omdat daar allemaal winkels zijn met kleding die ik me niet kan veroorloven.

‘Kijk, daar is uitverkoop,’ zeg ik terwijl ik wijs. Ik heb een goed oog voor uitverkoop.

‘Vergeet de uitverkoop vandaag,’ zegt Jen. ‘Ze zullen de zomervoorraad verkopen. Je hebt het nieuwe seizoen nodig. Kleren die je er heet genoeg uit laten zien zodat Marc Blackwell smoorverliefd op je wordt.’

Ik lach. ‘Dat zie ik niet gebeuren.’

‘Kom mee,’ zegt Jen. ‘Ik weet precies waar we heen moeten.’

Ze neemt me mee naar Brickworks, een prachtige boetiek die ruikt naar essentiële oliën. Overal op de grote witte vloer staan rekken met kleding.

Ik zie een vrouw van in de veertig met kortgeknipt platinablond haar en een zwarte zonnebril die een mooi, lang meisje rondleidt van wie ik aanneem dat het haar dochter is. Ze hebben allebei een arm vol kleren en ik vraag me af hoe het moet voelen om zo rijk te zijn dat je hele garderobes in dit soort winkels kunt kopen. Ik denk dat ik daar zo achter kom.

Jen stopt al truien en jurken in mijn armen. ‘Deze is oversized, off-the-shoulder. Kijk eens naar dat groen. Dat past perfect bij je ogen. Ik zou *graag* bruine ogen hebben. Dit is jouw seizoen, weet je. Herfst.’

Ik glimlach naar haar. ‘Jij en je seizoenen.’

Jen is geobsedeerd door kleuren en het matchen ervan met mensen. Blijkbaar ben ik een herfst type, wat betekent dat ik oranje, zachtgroen en geel kan dragen. Jen draagt koele kleuren, zoals zilver en heel lichtroze.

Ik kijk naar mijn ogen in de spiegel en denk plotseling aan mijn moeder. Mijn ogen doen me aan haar denken. Soms ben ik bang dat ik haar helemaal zal vergeten. De herinneringen vervagen elk jaar, en beetje bij beetje glijdt ze weg. Daarom bewaar ik overal in mijn huisje foto’s van haar en heb ik een doos met haar spullen onder mijn bed.

‘En deze jeans - wow. Je ziet er zo sexy uit in deze.’ Jen gooit een skinny jeans, smaakvol gescheurd en in de mooiste grijze kleur, over mijn arm. ‘En sieraden! Ik vind de sieraden hier prachtig. Deze ketting past er perfect bij.’ Ze hangt gouden kettingen van kronkelend, mat geslagen metaal om mijn nek.

Jen duwt me naar de paskamer, waar een bediende een deur voor ons opent en de kleren aan kunstig gedraaide metalen haken hangt.

‘Mag ik een gedrapeerd T-shirt voorstellen bij die jeans,’ zegt ze. ‘Je hebt maat acht, toch?’

‘Ja, dat heeft ze, de bofkont,’ zegt Jen. ‘En ze denkt nog steeds dat ze dik is.’

De assistente brengt ons een hanger met gladde, gedrapeerde stof in een boterachtige, vale kleur.

‘Dat is gewoon *perfect* voor jouw huidskleur,’ zegt Jen.

‘Maar die groene trui dan?’ zeg ik. ‘Die vind ik ook leuk.’

‘Soph, lieffie. Je bent het vergeten. Vandaag hoef je niet te kiezen tussen dingen. Je kunt deze allebei kopen.’

‘Klopt.’ Ik knik en glimlach, me realiserend dat het waar is. Raar.

‘Heb je onze collectie herfstlaarzen gezien?’ zegt de assistente.

‘Nee, ik ...’

‘Ze past de laarzen die bij een skinny jeans passen en een paar hoge hakken voor deze jurk,’ zegt Jen.

‘Maar ik draag nooit hakken ...’

‘Soph, je hoeft vandaag niet praktisch te zijn. Je kunt dingen kopen die een beetje gek zijn. Dingen die je misschien maar één keer draagt.

‘Wanneer zou ik hoge hakken dragen?’

‘Mijn moeder zegt altijd: koop de outfit nou maar, het evenement komt vanzelf.

‘Oké, prima.’ Ik geef toe.

Ik pas alles en zoals gewoonlijk heeft Jen een perfect oog. De zachte, blauwe jurk die ze heeft uitgekozen schittert onder de winkelverlichting en sluit mooi aan op mijn taille op een manier die zowel stijlvol als sexy is. De hoge hakken laten mijn benen er geweldig uitzien. Ik voel me alsof ik iemand anders ben - iemand die niet zal misstaan op Ivy College.

‘Het ziet er allemaal geweldig uit,’ zucht ik terwijl ik alles voorzichtig terug op de hangers doe. Ik controleer de prijskaartjes. ‘Jemig. Jen, ik weet niet...’

‘Oh ja,’ zegt Jen. ‘Je neemt alles mee. Nieuwe garderobe, nieuw leven. Als jij het niet koopt, dan koop ik het voor je.’

‘Oké, oké.’ Jen dreigt altijd om dingen voor me te kopen. Ze weet dat ik het nooit zou toestaan, maar toch probeert ze het. ‘Goed. Ik koop het wel.’

‘Alles?’ vraagt Jen. ‘Ook de sieraden?’

Ik merk dat de verkoopassistent meeluistert.

Ik glimlach. ‘Ja. Alles. Riemen, laarzen en sieraden.’

Jen en de verkoopster klappen allebei in hun handen.

‘Geweldig!’ zeggen ze eenstemmig.

6

Zeven winkels later ben ik bedolven onder papieren zakken. Ik heb gezien hoe talloze prachtige kledingstukken liefdevol werden gevouwen en verpakt in vloeipapier. Eén winkel bespoot het papier zelfs met lavendelolie en bood aan om de zakken naar onze auto te dragen. Ik ben gewend aan kleding met felgekleurde ‘uitverkoop’ stickers erop, verpakt in plastic zakken.

‘Er is nog iets dat je nodig hebt voordat ik koffie met je ga drinken,’ zegt Jen.

‘Ik neem *jou* mee voor koffie,’ zeg ik. ‘Dat is het minste wat ik kan doen. Je hebt vanmiddag niets gekocht. Het draait allemaal om mij.’

‘Soph, al die keren dat je achter mij aanliep terwijl ik dingen paste en jij zelf met niets naar huis ging. Dit is een traktatie voor mij. Ik zie je graag nieuwe spullen kopen. Je verdient het meer dan wie dan ook. Je werkt zo hard.’

‘Je bent zo’n goede vriendin,’ zeg ik terwijl ik haar arm pak. ‘Ik weet niet wat ik zonder jou moet als ik in Londen ben. Ik ga je zo missen.’

‘Ik kom steeds naar je toe,’ zegt Jen. ‘Ik ben altijd maar een telefoontje van je vandaan. Hoe dan ook, ik denk dat je binnen een paar minuten een heleboel nieuwe vrienden hebt. Je bent zo aardig en attent, mensen willen altijd bij je zijn. Je bent me zo weer vergeten.’

‘Nooit,’ zeg ik.

Ze neemt me naar het einde van het winkelcentrum, waar alle mannenwinkels zijn.

‘Waar breng je me naartoe?’

‘Dat zul je wel zien.’

Ze leidt me naar de felle lichten van de Apple Store, met een wit interieur vol tablets, laptops en computers.

‘Ik dacht dat dit je wel blij zou maken,’ zegt Jen terwijl ze in mijn arm knijpt.

Ik ben altijd al een beetje een *cybergeek* geweest en ik hou van computers, gadgets en games. Niet dat ik me er ooit veel heb kunnen veroorloven, maar ik heb het altijd leuk gevonden om Jen te helpen bij het kiezen van een nieuwe mobiele telefoon of computer.

In de winkel nader ik een rij witte laptops, allemaal zo dun als een papieren notitieblok.

Er komt een assistent aan met een Apple T-shirt aan.

‘Hoi,’ zegt hij. ‘Heb je interesse in een laptop?’

‘Dat is een understatement,’ zeg ik terwijl ik met mijn hand over een perfect glad Apple logo op een helderwitte laptoptas strijk.

‘Hoeveel wil je eraan uitgeven?’

‘Eh ... nou ja, ik denk ... Ik denk dat ik geen budget heb.’

‘Oh. Nou, we hebben ook financieringsmogelijkheden -’

‘Nee. Ik bedoel...’ Ik voel dat mijn wangen rood worden. ‘Prijs maakt niet uit.’ Ik voel me beschaamd, alsof ik aan het opscheppen ben. ‘Tenminste, vandaag niet.’

Hij kijkt me nieuwsgierig aan en vraagt zich ongetwijfeld af hoe een meisje van in de twintig, in smerige Converse sneakers en een slobbertrui, het zich kan veroorloven om te zeggen dat de prijs er niet toe doet.

‘Wel, is er een bepaald model dat je interesse heeft?’

Ik loop langs de nieuwste Mac laptop. Hij is zo licht als een paperback, met een batterij die de hele dag meegaat. Het is zo vreemd om naar het duurste artikel te gaan in plaats van het goedkoopste. Meestal scan ik de prijzen om het goedkoopste te vinden. Het maakt niet uit waar ik ben - een restaurant, café of warenhuis. Ik ben geprogrammeerd om de laagste prijs te zoeken. Het is moeilijk om die programmering te doorbreken.

‘Ze neemt deze,’ zegt Jen, terwijl ze mijn blik volgt. ‘Dat is de beste, toch?’

‘Ik zou zeggen van wel,’ zegt de assistent. ‘Deze is letterlijk vorige week pas uitgekomen. Er waren wachtlijsten voor, maar we hebben er vandaag weer twee ingeslagen en we hebben er nog twee over.’

Hij gaat naar een achterkamer en komt terug met een gladde, platte witte doos. ‘Hier is het.’

‘Als ze voor de volle prijs koopt, wat kun je er dan nog bij doen?’ zegt Jen terwijl ze hem strak aankijkt.

De man slikt. ‘Nou. Ik veronderstel ... een laptotas?’

‘Wat nog meer?’ zegt Jen, terwijl ze met haar voet tikt.

‘En wat virussoftware.’

‘En een van die ... hoe heten ze? Muizen? Zo noem je ze toch?’ zegt Jen.

‘Wil je er een muis bij?’ vraagt de assistent.

‘Ja. Voeg een muis toe en we hebben een deal.’

De man kijkt ongemakkelijk, maar ik denk dat hij zich realiseert dat het dom zou zijn om ruzie te maken met Jen in onderhandelingsmodus.

‘Deal,’ zegt hij.

‘Geweldig!’ Jen leidt me naar de kassa.

We verlaten de winkel en ik houd mijn laptop vast als een nieuwe baby. *I love it, I love it, I love it.*

Jen ziet de grijns op mijn gezicht en slaat een arm om mijn schouder. ‘Dit was de beste dag ooit.’

7

Als Jen me afzet, zie ik papa in de deuropening van het huisje naar ons zwaaien. Hij komt naar het autoraam.

‘Godallemachtig. Weer een shopping trip, Jen? Hoeveel heeft dit beetje je vader gekost?’

Jen kijkt me aan, we hebben afgesproken dat we hem niet zullen vertellen dat alle tassen van mij zijn. Papa is echt bezorgd over geld. Als ik hem zou vertellen dat ik een grote cheque heb gekregen voor kleding en benodigdheden voor het college, zou hij willen dat ik het op een bankrekening zet en kleding koop in een liefdadigheidswinkel. Wat heel verstandig is, en precies wat ik normaal zou doen. Maar ik ben blij dat Jen me dwong om een beetje te leven.

‘Willen jullie een kopje thee, meiden?’

Ik werp een blik op het huisje en probeer erachter te komen of Genoveva thuis is. Het klinkt gemeen, maar soms vermijd ik het om naar binnen te gaan als ze er is, omdat ze altijd de baas over me speelt. Als het alleen papa en Samuel zijn, is het prima. Ik zou nooit aan pap toegeven dat ik me zo voel. Het zou zijn hart breken als hij wist dat we niet allemaal de beste maatjes zijn.

‘Is Genoveva thuis?’ vraagt Jen, recht voor zijn raap zoals altijd.

Papa krabt afwezig aan zijn hoofd. Zijn haar is nu zwart en grijs, en helemaal kaal aan de achterkant. Genoveva heeft een haargroeimiddel voor hem gekocht dat hij soms gebruikt en dat zijn hoofdhuid zwart maakt. Hij is al kaal sinds hij begin twintig was. Mijn moeder heeft er nooit last van gehad. Ik weet dat de andere taxichauffeurs hem er soms mee plagen, maar hij kan wel tegen plagerijen.

‘Ze heeft Samuel meegenomen om een foto te laten maken, samen met een vriendin,’ zegt papa.

‘Ik wist niet dat ze vrienden had,’ fluistert Jen.

‘Ik zou wel een kopje thee lusten,’ zeg ik tegen papa. ‘Maar, maak je geen zorgen. Je ziet er moe uit. Ik maak het wel.’ Mijn vader is iemand die er een rommeltje van maakt. Hij bedoelt het goed, maar ik weet dat als hij thee zet, er overal heet water en suiker op het aanrecht zal liggen en dat ik degene ben die uiteindelijk opruimt, anders wordt hij afgesnauwd door Genoveva.

‘Bedankt, maar ik moet naar huis,’ zegt Jen terwijl ze zich naar mij omdraait. ‘Mag ik je mening over iets voordat ik wegga?’ Haar ogen trillen en ik weet dat ze alleen met mij wil praten.

Als papa naar binnen gaat, zegt ze: ‘Denk je dat hij boos zal zijn?’

‘Ik weet het niet.’ Ik trek mijn krullen naar beneden en voel ze weer terug omhoog veren. ‘Ik bedoel, het was altijd al het plan dat ik dit jaar zou verhuizen, maar ik denk niet dat hij had verwacht dat ik zo ver weg zou gaan. Ik denk dat ze op me zijn gaan rekenen voor kinderopvang en dat soort dingen.’

‘Hij redt zich wel,’ zegt Jen. ‘Allebei.’

‘Misschien,’ zeg ik. ‘En als ik eenmaal uit het huisje ben, kunnen ze het verhuren en wat geld verdienen. Dus hoe eerder hoe beter.’

‘Precies,’ zegt Jen. ‘Je vertelt het hem vandaag, of niet? Ik wil niet dat je het uitstelt en je dan bedenkt over het college.’

‘Doe ik.’ Ik haal diep adem. ‘Het zal moeilijk zijn, maar ik doe het.’

‘Goed. Je vader is een ouwe brombeer, maar ik denk dat hij het nieuws prima zal opnemen. Je zult het zien.’

Ze start de motor en rijdt weg.

Ik ga het huis binnen en hoor iemand rommelen met een ketel.

‘Pap?’

‘Wil je van die organische kamille thee?’ vraagt papa.

‘Ga jij maar zitten. Ik doe het wel,’ zeg ik, terwijl ik naar de kast loop en er mokken uithaal. Ik hoef papa niet te vragen wat hij

wil - het is altijd dezelfde thee, op precies dezelfde manier gezet. Veel melk en twee klontjes suiker.

‘Je maakt het toch altijd beter dan ik,’ zegt papa glimlachend en gaat aan de eettafel zitten. Het huisje is oud, maar pap heeft veel muren weggehaald toen hij het huis kocht zodoende is alles nu open. De keuken en het eetgedeelte komen uit in de leefruimte en er lopen zwarte houten balken langs het plafond. Het is drie keer zo groot als mijn appartement en altijd warm en gezellig.

Ik zou het nooit tegen pap zeggen, maar het vriest ‘s nachts in mijn huisje en mijn lakens voelen altijd vochtig aan. Soms komt er schimmel op de doos met mama’s spullen en moet ik alles schoonvegen.

‘Soph - ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik dit vraag, maar zit je ergens mee?’

‘Waarom zeg je dat?’ zeg ik, terwijl ik een lepel suiker boven mijn mok hou.

‘Het is gewoon ... je lijkt een beetje afgeleid.’

‘Ja. Misschien ben ik dat wel een beetje.’ Ik doe de suiker in de thee en begin te roeren. ‘Hoe gaat het met Geneveva?’

Papa lacht. ‘Ach, je weet wel. Ze houdt van een ruzie zo nu en dan. Niets anders dan ieder ander stel, denk ik.’

Mam en pap hadden nooit ruzie. Ze waren allebei zo aardig, er was niets om ruzie over te maken.

‘Maar je bent oké? Over het algemeen?’ vraag ik. Ik wil geen bom op hem laten vallen als hij een slechte dag heeft gehad.

‘Oh, ja,’ zegt papa, terwijl hij uit het raam staart. ‘Over het algemeen wel goed. Ik wou dat ik je zo lang als je wilde in het bijgebouw kon laten blijven, maar -’

‘Pap. Kom op. Niet dit weer. Het is al goed. Je moet nu voor Geneveva en de nieuwe baby zorgen. Je hebt de huur van dat huis nodig. Ik ben volwassen. Ik red me wel.’

‘Ik verdien geen dochter die zo goed is als jij,’ zegt papa, terwijl hij zijn mok thee pakt. ‘Er zitten custard koekjes in het blik.’

‘Bedankt.’ Ik ben dol op custard, maar nu heb ik geen zin om te eten. ‘Oké.’ Ik haal diep adem en gooi het eruit. ‘Ik moet je wel iets vertellen.’

Papa zet zijn mok op tafel.

‘Gaat het, Soph? Is er iets waar je hulp bij nodig hebt?’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Helemaal niets. Maar ik heb nieuws voor je.’

‘Oh?’ Papa probeert te glimlachen.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Het is eigenlijk geweldig nieuws, soort van.’

‘Nou. Laat maar horen.’

Ik heb een volledig gefinancierde plaats aangeboden gekregen op een postdoctorale opleiding.

‘Dat is fantastisch nieuws, Soph,’ zegt papa. ‘Echt fantastisch.’ Hij ademt zwaar. ‘Oh, dat is zo’n last van mijn schouders. Ik heb slapeloze nachten gehad, denkend aan hoe je een baan gaat krijgen in zo’n klein dorp als dit. Zonder auto en zo. Ik wou dat ik een auto voor je kon kopen, maar - Soph, moet je dan nog een tijdje in het bijgebouw blijven?’

‘Nee.’

‘Maar, waar ga je dan wonen? Je universiteit heeft toch geen accommodatie voor postdoctorale studenten?’

‘De plek is niet op mijn universiteit,’ zeg ik. ‘Het is op een hogeschool in Londen.’ Ik kijk in mijn thee en zie een grijs theezakje in bruin water dobberen. ‘Ik heb me eigenlijk in een opwelling aangemeld. Het was een idee van mijn mentor. Ik nam het helemaal niet serieus. Ik heb geen moment gedacht dat ik aangenomen zou worden.’

Papa knikt verdrietig. ‘Londen is een beetje te ver voor je om in het weekend terug te komen, nietwaar?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het is maar een paar uur rijden. Ik kan altijd terugkomen.’

‘Het klinkt alsof je al besloten hebt om het te accepteren,’ zegt papa met een zachte glimlach.

‘Dat heb ik. Het is een geweldige kans. Duizenden mensen hebben gesolliciteerd. En ik ben er vrij zeker van dat Jen me zal vermoorden als ik het niet aanneem.’ Ik glimlach.

‘Ze is een goede vriendin voor je, die Jen.’ Papa neemt een slok thee. ‘Maak je geen zorgen om mij, Soph. Ik wil helemaal niet dat je je zorgen maakt over mij. Ga jij maar lekker genieten. Vertel me over dat college.’

‘Het heet Ivy College,’ zeg ik. ‘Het is eigendom van een beroemde acteur. Marc Blackwell. Hij geeft sommige lessen.’

‘Ik heb van hem gehoord.’ Papa klikt met zijn vingers. ‘Van die film... wat was het ook alweer... die met de rolstoel. Hij speelt een basketbalspeler in een rolstoel.’

‘*The Windmills of Your Mind*,’ vul ik aan. ‘Hij won een Oscar voor die rol.’

‘Zit hij dan in een rolstoel?’

Ik glimlach. ‘Nee, pap, hij is een acteur. Hij speelde gewoon de rol. Hij heeft een goed lichaam. Zo goed zelfs dat ze hem een paar jaar geleden James Bond wilden laten spelen, maar hij wees het af.’

‘James Bond!’ Papa’s ogen lichten op. ‘Je gaat les krijgen van James Bond?’

‘Hij heeft de rol afgewezen.’

‘Waarom zou hij dat in hemelsnaam doen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik denk dat hij dacht dat de rol niet geschikt voor hem was. Hij doet niet veel mainstream dingen.’

Papa zet zijn thee neer en slaat zijn armen om me heen. ‘Ik ben zo trots op je, liefje. Echt waar. Je bent de beste dochter waar een vader op kan hopen. Je gaat ze hier versted doen staan.’

8

Het is de avond voordat ik naar Londen ga, en Jen heeft me uitgenodigd voor wat ze ‘het laatste avondmaal’ noemt. Ze heeft blijkbaar nieuws voor me. Goed nieuws. En ook warme chocolademelk, brandy, marshmallows en popcorn. Hopelijk serveert ze de popcorn apart, maar met Jen weet je het nooit.

Ik zoem drie keer op haar intercom - ons geheime signaal - en ze ontgrendelt het deurmechanisme van haar flatgebouw. Ik noem haar appartement het Big Brother huis, omdat er overal camera’s hangen. Ze woont in een van die gloednieuwe blokken van glas en metaal die gebouwd zijn als forten.

Toen Jen de middelbare school verliet, deed ze geen moeite voor de universiteit. In plaats daarvan kreeg ze een goedbetaalde baan in PR en verhuisde ze naar dit huis. Haar vader was woedend, maar Jen is altijd zichzelf. Haar plan is om op een dag haar eigen PR-bureau te hebben.

Ik heb geprobeerd om wat dingen te laten groeien op Jen’s glazen balkon zodat ze een soort tuin zou hebben, maar alles ging dood. Jen heeft veel talenten, maar ze heeft geen groene vingers.

Ik ben een beetje verdrietig als ik Jen’s grenenkleurige houten voordeur bereik. De gedachte om haar te verlaten geeft me heimwee. We kennen elkaar al zo lang dat we bijna zussen zijn, we hebben alles gedeeld. Eerste slokjes cider in het park, eerste verliefdheden, eerste kussen, eerste vriendjes... alles.

Voordat ik op de deur kan kloppen, trekt ze hem open.

‘Soph! Ik heb nieuws voor je.’ Ze sleurt me mee naar binnen. ‘Oh! Je hebt wijn meegenomen. Lekker. Zullen we die als voorgerecht nemen?’

We giechelen allebei.